

Đề bài:

Để chuẩn bị cho Lễ tổng kết cuối năm học, trường em tổ chức một buổi đi chơi. *Em hãy kể lại buổi đi chơi đó.*

Bài làm

Vậy là năm học hai ngàn lẻ tư hai ngàn lẻ năm đã đến hồi kết thúc, đa số các bạn đều được học sinh khá giỏi nên háo hức chờ ngày tổng kết và cũng nhân dịp đó nhà trường tổ chức một buổi đi chơi ở bãi biển ở Vũng Tàu để khuyến khích các bạn học tốt hơn trong năm học tới.

Đúng sáu giờ sáng, chúng tôi đã tập trung đầy đủ trước sân trường với những cái va li và cái rét dịu dịu, không khí trong lành đã làm cho chúng tôi đỡ buồn ngủ. Các bạn với những bộ quần áo nổi bật, miệng cười nói vui vẻ làm cho ngôi trường tràn ngập mọi âm thanh. Hai xe khách to đã đậu sẵn ở trước cổng trường, một tiếng còi từ thầy phụ trách vang lên. Chúng tôi xếp hàng theo đúng tổ đã được phân chia, thầy dặn dò vài điều rồi tất cả chúng tôi bước ra xe.

Xe bắt đầu chuyển bánh bon bon chạy trên con đường từ Bình Giã đến Vũng Tàu, gió ban mai thổi vào khiến ai cũng thấy sảng khoái. Trên đường đi các bài hát sinh hoạt đều được cất lên từ thầy Thiện, mọi người vẫn hay gọi thầy là cuốn từ điển về các bài hát sinh hoạt, các trò chơi dân gian. Vì thế lúc nào xe chúng tôi cũng rộn ràng. Tiếp đó chúng tôi chơi trò hát chắp vần các từ a và ô, trò chơi tuy giản dị nhưng cũng rất hài hước, sôi nổi. Có tiếng thông báo từ thầy Tổng phụ trách “đúng hai mươi phút nữa chúng ta sẽ tới thành phố Vũng Tàu”, trò chơi hát vần kết thúc.

Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Hai hàng cây xanh với những bông hoa nổi đuôi nhau chạy dài theo con đường. Tôi chợt nghĩ lại vào buổi tối hôm trước ngày đi chơi tôi cảm thấy hồi hộp và lo lắng, sợ trễ xe nên tôi đã vịn đi vịn lại cái đồng hồ hẹn giờ sợ mình ngủ quên, tôi còn dặn mẹ đánh thức tôi dậy nữa. Đột nhiên xe dừng lại, tôi theo các bạn bước xuống xe, trước mắt tôi hiện ra các cây tùng dương cao vút, xanh rì. Tất cả chúng tôi đều ngạc nhiên thốt lên: “Chao ôi! Sao mà đẹp thế?”

Chúng tôi được đưa tới một nơi để cất đồ, tôi cảm nhận thấy vị mặn của biển cả, và những cơn gió mát từ đại dương thổi vào. Sau một tiếng thu xếp, chúng tôi đi ăn cơm trưa. Đúng mười một giờ ba mươi phút, chúng tôi tập trung đầy đủ để thầy tổng phụ trách phổ biến các trò chơi trước khi chúng tôi xuống biển. Chúng tôi có khoảng mười lăm phút để thay đồ. Chúng tôi ào xuống bãi tắm. Nước biển mặn chát, những con sóng nhấp nhô ở ngoài khơi, khi vào bờ tung bọt trắng xóa. Cát mịn màng dưới chân, những con còng chạy tung tăng trên mặt cát. Tắm biển chán chúng tôi nắm tay nhau thành vòng tròn năm người để chơi nhảy sóng. Sau những phút đùa giỡn với sóng biển, chúng tôi ngồi trên bãi cát để chơi các trò chơi như đổ nước vào chai, kéo co nhưng tôi thích nhất là trò chơi xây lâu đài trên cát. Các lâu đài với những thành quách do chúng tôi thi công đã hoàn thành. Sóng biển vẫn giăng hàng giắt tay nhau vào bờ. Có những con sóng to mò cổ trườn vào để dạo quanh chiêm ngưỡng những tòa lâu đài của chúng tôi. Một con sóng tinh quái và nghịch ngợm bất ngờ tràn vào xóa tan lâu đài trên cát của chúng

tôi. Cả bọn nhìn đồng cát bằng ánh mắt tiếc rẻ. Một ánh sáng lóe lên, hình như có ai đó đang chụp hình chúng tôi, chúng tôi nháy mắt với nhau và đồng loạt quay lại tạt nước vào kẻ đang chụp lén. Thấy đã trúng trị được kẻ chụp lén. Thấy đã trúng trị được kẻ chụp lén, chúng tôi quay lại nhìn, thì ra thủ phạm không ai khác đó chính là thầy Khôi. Nhìn thầy ướt sũng, mặt đũa nào cũng sợ sệt, cả bọn lấm lét nhìn thầy lí nhí xin lỗi. Thầy vui vẻ nói: “Thấy các em chơi vui quá thầy định chụp vài tấm để làm kỉ niệm, nào ngờ!” Cả bọn xấu hổ đỏ bừng mặt. Trên mặt biển những chiếc ca nô chạy xẹt qua để lại phía sau một vệt nước trắng xóa, tôi bỗng ao ước được một lần ngồi trên chiếc ca nô ấy để được ra ngoài xa hơn để ngắm cảnh đại dương.

Chúng tôi lên tắm nước ngọt, thay đồ và lên xe tiếp tục tham quan một số nơi. Chúng tôi ghé vào Bạch Dinh để tham quan khu rừng cây với những lá thu vàng. Cả rừng chỉ có một loài cây đặc biệt. Tham quan xong chúng tôi lên xe trở về nhà, trong lúc mọi người đang thả hồn ngắm biển lần cuối thì thầy giáo hét lên “Mỹ Nhân Ngư” làm chúng tôi giật mình, tôi liền tưởng ngay tới câu chuyện nàng tiên cá. Khách du lịch hai bên đường đi dạo khi thấy chúng tôi vẫy tay chào họ cũng vui vẻ chào lại.

Thế là ngày vui chơi giải trí đã kết thúc. Chúng tôi rất vui vẻ vì được du ngoạn một nơi thật lí thú, ai cũng thấy tiếc. Tôi ước giá thời gian có thể ngừng trôi để chúng tôi được sống mãi trong những giờ phút vui vẻ như thế mãi. Một chuyến đi cực kì lí thú và bổ ích, tôi đã học hỏi được rất nhiều thứ từ chuyến đi này. Thành phố Vũng Tàu đã để lại trong lòng tôi ấn tượng thật khó quên. Nếu có dịp nhất định tôi sẽ trở lại thăm nơi đây một lần nữa, nhưng để làm được điều đó thì trong năm học tới tôi phải luôn cố gắng học hành thật tốt, đạt được kết quả cao.

(Bài làm của học sinh)